

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Prior hujus pronuntiati ratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT III.

Fuga deliciarum, & honoris fastusq; mandani, auersatio.

Hunc etiam fructum gignit ex sese frequens contemplatio, & (quæ ei per se adnascitur) intima dilectio Crucifixi. Nam si subinde vel unicus intuitus Filij Dei in cruce pendentis, nudi, abjecti, derelicti, & inter extremas angustias atque opprobria expirantis, in tantum piæ mentes perculit, ut omnibus voluptatum illecebris, & facili fastu abjecto, ad Christianam se modestiam disciplinæque severitatem retulerint, ut de S. Elizabetha Hungarica, aliisque antea vidimus: quid non efficiet assidua Christi crucifixi contemplatio, & non externa tantum ejus species, sed viva & altè defixa præcordijs, perpetuòq; obversans animo, nuditatis ejus, dolorum, opprobriorum imago.

§. I.

Prior hujus pronunciati ratio.

Nimirum piæ contemplatoris animum illa assidue cognitio sollicitat; hunc quem omnibus confictatum armis, inter diræ crucis brachia cum morte luctantem aspiciat, Deum esse ac Dominum suum, assertorem, parentem, ducem, principem ac regem suum, unicum denique amatorem, & sponsum dilectum animæ suæ. Proindeq; fieri non posse, ut eum, cui se tot nominibus obstrictum intelligat, in summis suis angoribus destitutum, despretum, desolatum relinquat: ut autem etiam ei in tantum inveniatur dissimilis; ut Domino, inquam, ac Rege suo dirisimis cruciati supplicij, ipse animo suo indulgens, blanda scilicet ac mollia; id enim verò tum ignaviæ intoleranda, tum summæ etiam turpitudinis atque indignitatis esse.

Sed quando hinc nobis confectari non licet horum singula, ut ei præsertim argumento in præsens insistant, quod nobis etiam suggerit S. Ignatius, in ea quam de Regno Jesu Christi inscripsit contemplatione.

Quis, amabo, miles Regem ac Ducem suum videat, aut sub pellibus in castris humi cubantem, aut ad vallum hostile sub Jove frigido degentem, aut denique cum hoste atroci in summo discrimine dimicantem, fame, siti, labore, vigilijs, sudore belli plagisq; confectum, jamq; seminecem suo innatantem sanguini; qui, si qua eum tangat honesti cura, & vel modò militem se meminerit, de receptu ac quiete cogitet, de otio, ludo, delicijs; & non potiùs eandem sibi cum Duce suo, vitæ, laborum, periculorum conditionem suscipiendam ac subeundam esse existimet.

Et nunc, ô boni, ecce Rex vester graditur ante vos, *t. Reg. 12.* ecce extra castra procedit opprobrium crucis suæ bajulans, consumptus plagis, multòq; suo manans sanguine; ecce etiam in cruce pendet clavis perfoßus trabalibus; ecce in patibulo vestrà denique causà moritur: & vos animæ viles, tantòq; indecores Imperatori, non sanguinem, crucem, opprobria, sed lusus, gaudia, luxum, amores, gradus, honores cogitatis?

At, ô Christiane, quid hinc à te postulet disciplina militaris, uno alteròve exemplo condisce.

Lucillum memorant, cum sub Sylla mereret in Græcia, atque in Ægyptum auxiliorum conquirendorum gratiã venisset, induci nequille, ut Memphim, totque res alias in Ægypto visendas vel obiter inspiceret: quòd istud diceret: *Plutarch. in Lucull.* otiosi & delicati peregrini esse, non ejus qui suum Imperatorem sub dio, sub hostium mœnibus cubantem, in tanto discrimine reliquisset.

Sed extat in divinis litteris fortissimi militis Uriæ Heethæi, & meliori fato digni, non minùs præclarum facinus: indi-

2. Reg: 11. indignam rem censentis videlicet, ut dum arca Dei & Israel & Juda habitarent in papilionibus, & ipse Dux Joab ac com- militones reliqui super nuda humo somnum brevem, nisi malignè, carperent, ipse (quantumvis compellente Re- ge) vel noctem unam domûs suæ commodis consuetisque delictijs fruere- tur. Quid verò dixisset fecissetq; miles in- clytus, si (quod postea contigit) Regem suum contemplari fuisset, Absalomi filij scelere, solio atque urbe exclusum, scandentem clivum olivarum, suffusum lacrymis, nudis pe- dibus & aperto capite? Quid, nisi quod dixit fecitq; eâ oc- casione præclarus ille Ethai Gethaus: *Vivit Dominus, in- quiens, & vivit Dominus meus Rex, quoniam in quocung; loco fueris, Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit ser- vus tuus.* Erecta vox, & digna quam usurper in pari causa quisquis sub crucis vexillo militans, Imperatore cruciatu gloriatur.

Nam quemadmodum animo eum affici oportere cen- sebis, qui non terrenum Regem aliquem, sed Deum ac Do- minum suum fidei oculis aspiciat, sive scandentem clivum olivarum, ingenti tædio ac mœstitiâ saucium, & nunc pe- vido mortis horrore, mox sudore quoque sanguineo co- cumfusum: sive, post flagrorum atque spinarum cruciabi- lem ignominiam, crucis insuper pondere gravatum, subo- ntem in collem Calvariz, humerisq; imparibus oneri, sub eo miserè fatiscentem; demum in arcto crucis complexu, quam ille vivus semper amaverit, semper suspiraverit, emo- rrientem? Næ ille, si vir est, rémq; uti par est atrenderit, continuò exclamet, & dicat cum generoso Ethai: *Quoniam in quocung; loco fueris, Domine mi Rex (Domine mi Jesu) sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus.*

Quo loco meritò memorari solet Abbatis Palzmonii verbum celebre; qui die Resurrectionis Dominicæ, cum Pachom. c. 8 ad herbas, quibus is vesci solet, Pachomius ejus tum dicitur

pulus, intinctum modicum ex sale & oleo adhibuisset, diei festi contemplatione; Domini sui Crucifixi (quâ se per eos dies meditatione exercuerat) recordatione suspirans, speciem illam deliciarum averfatus est, dicens: *Dominus meta fuit crucifixus, contumelijs affectus, colapsus appetitus, & ego oleum comedam?* Indignum ratus videlicet, eum qui Regis ac Domini crucifixi servum se ac militem meminerit, indulgere sibi ulla in parte; aut (quod postea dixit Bernardus) *sub spinato capite membrum esse delicatum.*

*Serm. 3. de
Omnib: SS.*

§. 2.

Ratio posterior ad idem propositum.

Igitur qui hæc in medullas demiserit, ejusmodiq; cogitationibus animum suum imbuerit, & tanquam educaverit; eum dico sensim, & usu ipso manucente, neque operâ multum difficili, reportaturum hunc exercitationis ac indultriæ suæ fructum pulcherrimum; ut nimirum jam non magnopere ducatur ijs, quæ mundus tam avidenter amat & amplectitur; quin ea potius ex animo oderit averseturque, tanquam eo indigna, qui sectatorem se profiteatur Imperatoris, ac Ducis crucifixi.

Ad quæ ulterius accedit & ista ratio: Qui suavitatem Christi crucifixi semel gustarit, atque ad arcanas & intimas cordis illius delicias admissus fuerit; eum viles illas atque infimas voluptates facile fastidire ac respicere, imò harum, (ut ita loquar) veluti sensum amittere; ut qui gustatum suum tantò præstantioribus ac diviniorebus assuefecerit.

Quò spectat, quod de S. Lutgarde tradit in ejus vita Thomas Cantipratanus. Huic enim etiamnum juvenulæ, eum nescio cujus juvenis molli nimium atque illecebrosâ consuetudine teneretur, & die quadam cum eo ageret, apparuit dulcis Redemptor noster; & quò eam ad sese à vanis illecebris averteret, veste à pectore diducta, latus suum ostendit.

L. 1. c. 11.